

NÜÜD

Sissejuhatus

Mõni aeg tagasi andis üks sõber mulle masinakirjas kirjutatud jutustuse ja ütles: “Loe sellest üksainus lehekülj ja sa ei soovi seda enne kõrvale panna, kui oled selle lõpuni lugenud.”

Nii ka juhtus. Jutustus, mille ma sain, köitis mind sedavõrd, et minus tõusid esile kõige pühalikumad tunded.

See oli suurepärase kirjelduse ahastuse ajast, mis ilmus ühe Michiganis asuva Grand Lodge Akadeemia 17-aastase õpilase sulest. Merike Makleed ja tema perekond olid osalenud Piiblikursusel Kalamaze linnas.

Mõtiskledes selle pühaliku kujutluse üle, erutas mind kõige enam see, et jutustus oli ilmunud koolitüdrukute sulest.

Mul on selline tunne, et seda jutustust peaksid lugema kõik noormehed ja tütarlapsed kõikidest meie kogudustest.

Ja selleks, et see võimalikult suurema lugejatehulgani jõuaks, antaksegi see eriväljaanne.

See on erutav, südamlik üleskutse – NÜÜD!

Seda jutustust peaksid ühesuguse huviga lugema nii noored kui ka vanad.

See on niivõrd huvitav, et seda võib lugeda ikka ja jälle. See jutustus aitab meil kõigil pühalikult valmistuda ahastuse ajaks, mis peagi meid tabab.

Ferdicy Donatery,
Florida konverentsi evangelist.

“Meie maa president ja Inglismaa, Prantsusmaa ja Venemaa juhid kirjutasid täna Pariisis alla Rahu Paktile. Esmakordselt maailma ajaloos andsid oma täieliku nõusoleku üldisele rahudokumendile nii paljud riigid. See on suur samm üldise rahu saavutamiseks kogu maailmas.

Parlament võttis täna, pärast mitmeid nõupidamisi, lõplikult vastu pühapäeva seaduse. Seaduses on öeldud, et pühapäev peab olema ainus ja üksnes ainus päev, mida kõik peavad austama. President kiitis selle seaduse heaks Pariisis, kutsudes ka teisi riike oma eeskuju järgima...” (TV ülekandest).

Nüüd aga läheme mõttes sündmuskohale. Kalamazes sel nädalal...

Televiisori lüliti tundus mulle jahedana. Lülitasin teleri välja ja diktori hääl katkes...

Astusin akna juurde ja suunasin pilgu kaugusse. Ma ei mõistnud, mis tegelikult toimub...

Siis meenusid mulle jutlustaja Browni sõnad: “Rahvusvaheline pühapäeva seadus on kristlastele linnadest lahkumise märgiks.”

Läksin mõttes tagasi Piibliklassi ja kuulsin nagu uuesti saatusest pühapäeva seaduse ajal ja lõpuajal, kuid siis ei suutnud ma mõista, et see ka tegelikkuses nii toimub. Nüüd oli mul selline tunne, et olen langevas õhupallis ja kõik minu ümber rõhub mind. Vaatlesin veel kord kõiki neid jutlustaja Browni skeeme, mis ta joonistas lõpuaja

sündmusi seletades. Räägiti kahest lähestikku asetsevast sündmusest: Pühapäeva seadus ja lõpu läbikatsumine. Mind läbisid hirm, erutus ja kahtlused. Mis nüüd juhtub? Kuhu me peame minema? Kui kiiresti?

Kõik see, mida ma tundsin, oli üleloomulik, justkui unes. Ma ei suutnud uskuda, et see kõik toimub tegelikult siin ja NÜÜD!

“Alice, tule õhtust sööma!” hõikas ema. Õhtusöögi ajal valitses vaikus. Soovisin midagi meenutada seaduse kinnitamise kohta, kuid söögilaua ääres valitses vaikus. Nii nagu poleks mitte midagi juhtunud.

Piibliklassis õppides plaanisin endamisi pühapäeva seaduse aegseid sündmusi järgmiselt: kujutasin ette, et pereisa oleks pidanud kohe meie poole pöörduma ja me oleks, kui üks kristlik perekond, üheskoos suundunud mõnda üksildasse paika. Ma ootasin seda, kuid näis, et keegi ei oska mitte midagi öelda või rääkida. Kõigi tegutsemisvõimet halvas otsekui mõni ebaharilik nähtus.

Ma ei talunud enam seda vaikust ja ütlesin: “Kas te teate, et parlament kiitis TÄNA heaks pühapäeva seaduse?”

“Kas tõesti,” küsis Ron imestunult, “huvitav, kas tõesti?”

“Lõpuaeg on lähedal,” ütles ema, nagu ta sageli rääkis, kui meie ümber midagi kohutavat juhtus. “Me saame seda kõike enda ümber näha.”

Isa ei öelnud midagi.

Tõepoolest – isa ja ema ei tundnud huvi nii eluliselt tähtsa küsimuse vastu!

Otsustasin veelkord alustada: “Kas te teate, mida ütles õde White pühapäeva seaduse kohta?”

“Jah ja ei,” järgnes ema vastus.

Mõistsin nüüd, et ema suhtus kõigesse, mida ma rääkisin, kriitiliselt. Iga kord, kui ma juhtusin mainima õde White'i või Piiblit, paistis ema pahanduvat.

“Ei, aga mida õde White siis ütles?” küsis ema ohtes, nagu hakkaks kõik jälle otsast peale.

Tajudes tema vastumeelsust, jätkasin siiski. “Ta ütles, et peaksime jätma linnad, kuna lõplik läbikatsumine on lähedal.”

“Kuhu me kavatseme minna?” küsis Ron.

“Mõnda kõrbe või tühja paika.”

“Ja nimelt, ütle mulle, kus te kavatsete leida mõne kõrbe või tühja paiga? Kas kuskil siin läheduses?”

Emä külmad sõnad panid mind imestama. Tema reageerimine oli täiesti vastupidine sellele, mida mina ootas.

“Vaata põhja poole,” ütles Ron kiiresti, “seal on tohutu suured metsad, kus meid ei või keegi nädalate jooksul leida.”

Vahetasime Roniga pilke. Ma polnud kunagi mõistnud, mis määral tundis ta huvi religioossete küsimuste vastu. Ta oli alati selline lobiseja ja muretu poiss.

Kuid selles lühikeses pilgus nägin ma tema huvi selle küsimuse vastu.

Meie vestlus lõppes, kuna ema ja isa andsid oma külma ükskõiksusega mõista, et ei soovi kõnelust jätkata.

“Kuivõrd ebaõiglane see kõik on,” mõtlesin õhtul

magama heites. Kuidas küll võivad ema ja isa olla nii ükskõiksed? Midagi sellist poleks ma elades osanud ette kujutada.

Möödus nädal...

Jutlustaja Jenkins pidas erutava jutluse pühapäeva seadusest ja lõpu läbikatsumisest. Kõik olid temaga ühel nõul ja hüüdsid heakskiidu märgiks “Aamen!”

Nüüd aga hakkasid sündmused arenema sellise kiirusega, nagu ma neid ka ette kujutasin.

Pärast, kui ma väljusin kirikust, märkasin omavahel lobisevaid ja naervaid inimesi, nagu igal hingamispäeval. Mõned arutasid maja juurdeehituse probleeme, mõned mööbli uusi hindasid. Naised rääkisid lahti kokakunsti saladusi jms.

Ma ei suutnud seda kõike mõista. Kuidas võisid inimesed, kes just said äratuse Jumalast, niivõrd ruttu unustada kõik vaimuliku?

Minu erutus kasvas iga päevaga. Lõpuks lubasid ema ja isa meil Roniga kodust lahkuda ja minna elama meie suvilasse ühe järvekese kaldal.

Pärast sisseseadmist näis aeg lendavat. Hingamispäev möödus Piiblit õppides ja palvetades. Mitte kunagi varem polnud ma tundnud sellist vajadust paluda andestust. Palusime Roniga tundide viisi andestust kõigile pattudele, mis meenusid. Oli suur tegutsemisvajadus.

Pühapäeval läksime oma naabripere — Cookide juurde, et neile Piiblitundi pidada. Kuna meil ei olnud peaaegu üldse mitte kogemusi, siis olime väga erutatud. Kuid otsustasime siiski minna, lootes et Jumal juhib meid nende

juurde, kellega soovime vestelda.

Kohtusime väga ustava perekonnaga, kes oli juba adventistidest kuulnud ja tundis nende vastu huvi. Nad võtsid kuulutuse vastu ja said Seitsmenda Päeva Adventistideks.

Nädala keskel külastasin ka vanemate kodu. Ema oli tavaline nagu ikka, ning temas ei olnud märgata mingit erutust ega muret. Ta arvas, et me pöördume koju tagasi ja küsis, kas me ei soovi, et isa meile järele tuleks.

Vastasin talle “Ei!” ja veensin teda samuti meiega ühinema, kuid ema keeldus, kuna polnud valmis jätma kodu ja isa.

Helistasin ka jutlustaja Jenkinsile, lootes et tema ja ta pere peagi teele asuvad. Kuid minu imestuseks näis kõik tavalisena. Kõik olid õnnelikud ja sõbralikud, ning kellelgi polnud kavatsust midagi ette võtta. Jätkus tavaline, igapäevane elu. Jutlustaja Jenkins isegi hoiatas mind fanaatiliste sammude astumise eest.

Oo, miks küll kõik nii läks? Miks ma ei surnud enne, et mitte üle elada seda kohutavat valu oma lähedaste ja sõprade pärast, kes põlgasid kutset? Miks see juhtus NÜÜD?

Ühe lõunasöögi ajal tuli joostes proua Cook. “Alles nüüd on üleüldine pühapäeva seadus praktiliselt vastu võetud, “hõikas ta. “Läbikatsumine on lähedal!”

Ma vaatasin teda. Ei võinud olla! Tõepoolest, oli alles juuli keskpaik, mõni nädal peale rahvusvahelise pühapäeva seaduse väljakuulutamist ja vastuvõtmist. Lõpu läbikatsumine ei võinud ju veel nii ruttu tulla . . . mitte

NÜÜD!

Jällegi elustusid minus jutlustaja Browni tabelid. Kaks sündmust, mis tähistasid pühapäeva seadust ja lõpu läbikatsumist, liginesid üha enam ja enam, kuni sulasid üheks. Jah, see aeg saabus, see aeg oli NÜÜD!

Otsustasime hakata liikuma mägede poole. Peale palvetamist asusimegi teele. Meeleheites tahtsin näha veel kord oma vanemaid ja jutlustaja Jenkinsit, kuid Cook ütles, et see oleks liialt hädaohtlik, kuna paljastaksime oma peidukoha.

Peale teeasumist tundsin kohutavat üksildust. Ma mõtlesin: “Kõik see on seal. Linnas on minu vanemate kodu, minu lähedased, Jumala töölised, minu kirik... seal on ...kõik.”

Vaatasin siis Roni, kes istus minu kõrval. Ei, mitte kõik ei jäänud sinna. Minu kõrval oli minu armas vend. Kummardusin ja suudlesin teda.

“Ainult sina oled NÜÜD minuga,” sosistasin ma, “me oleme nii üksi!”

“Mitte ialgi!” hüüatas ta, “meiega on Jumal.”

Härra Cook lülitas raadio sisse. Autoga sõites kuulasime sageli raadiouudiseid. Need olid ikka samad: sõjad, maavärinad, üleujutused, tulekahjud, orkaanid, ning kõigele lisaks veel pühapäeva seadus. Seadus, mille me pähe õppisime, sisaldas surmaotsust neile, kes sellest üle julgevad astuda. Nädala pärast oli antud luba neid inimesi tappa.

Ainult ühe nädala pärast. Tagaistmel istudes pöörasin pilgu mööduvatele asulatele ja jäin mõttesse.

Mõtlesin oma lapsepõlvesõpradele, endistele õpetajatele ja teistele. Tahtsin väga teada, kas nemad on kuulnud ja ka vastu võtnud tõe. Tahtsin teada, kas nad on oma elukoha maha jätnud, et nii nagu meiegi, peituda üksildastes paikades. Mu südant täitis valu, kui mõtlesin, et olin teinud nii vähe, et neid õigele teele juhtida.

Mõtlesin oma kirikukooli õpetajatest ja soovisin teada, kas nad on põgenenud, või kohale jäänud. Tahtsin teada, kas isa ja ema jätsid lõpuks linna. Ma mõtlesin, et kahtlemata pidid nad seda tegema. Jutlustaja Brown ütles ju, et pühad peavad end põgenemisega päästma.

Kuid võib-olla püüame me lihtsalt iseennast oma pühaduses veenda? Võib-olla ei päästeta ka meid, kuid ometi üritame tõestada, et me oleme Jumala pitseri väärilised. Tean, et lõpus pettuvad paljud. Võimalik, et ka mina olin petetud sellest mõttest, et olen päästetud, kuigi tegelikult on asi pääsemisest kaugel? Võimalik, et selliselt tegutsedes püüan jäljendada pühasid, et siis oma pühaduses veenduda. Olen ju nii palju kuulnud inimestest, kes end petavad, ja on võimalik, et ka minu käitumise on põhjustanud usk endasse.

See mõte kohutas mind väga, kuid ma tõrjusin selle, toetudes ainult Jumala töotustele: “Kes võidab, see saab süüa elupuust, mis on kesk Jumala paradiisi.” “Kes võidab, see ei saa osa teisest surmast.” Töotused elustasid mu mõistust ja valgustasid mu südant.

Ron luges raamatut “Tee Kristuse juurde.” Ta oli rahulik. Siis mõtlesin, et peame Kristuse töotused vastu võtma usus, mitte tunnetega. Tema ütles, et Ta hoiab meid

ja me peame uskuma, et Ta seda teeb.

Ron luges samu mõtteid ja ma imestasin, et ta loeb just neid sõnu, mida mina nii väga vajasin.

Möödusid tunnid...

Raadiouudised olid täis teateid sõdadest, ülestõusudest, röövimistest suurlinnades, epideemiatest, mis levisid riigi mitmes osas. Korrati ka tähtaega, mil tapmine on seadusega andestatud.

Lõpuks jõudsimel kaljuste mägede jalamile ja nägime neis otsekui taevaid. Bensiinijaamas väljusime autost ja jalutasime pisut. Töötaja puhastas aknad, kuid enne tankima asumist palus näidata kaarti "Lubatud osta ja müüa." Kuuldes, et meil sellist ei ole, muutus ta väga süngeks ja jooksis kiiresti bensiinijaama kontorisse, et politseisse helistada.

Istusime ärevalt autosse ja, kuigi kütuseosuti näitas tühja, liikus auto otse suurepäraselt. Jõudes ühele tänavale, hakkasime kiiresti edasi kihutama. Äkki kuulsime raadiost teadet meie arreteerimise kohta. Öeldi meie auto number ja tundemärgid, ning anti häire, kuulutades meid ohtlikeks kurjategijateks. Ma ei suutnud seda uskuda, kuidas võib midagi sellist juhtuda Ameerika Ühendriikides?

"Lapsed," ütles härra Cook, "võtke kaasa, mida tahate ja lahkuge. Te ei suuda meid päästa, kuid võite päästa iseennast. Olge tublid, julged ja ärge kahelge. Tehke, mida ma räägin kohe ja nüüd..."

Auto peatus ja me hüppasime välja. Hetke seisime paigal, hoides oma Piibleid, riideid ja ka väikest toidukogust. Ma ei teadnud, mida edasi teha. Lõpuks

otsustasime edasi minna. Ron võttis mu käe ja me hakkasime minema.

See oli vaikne ja rahulik väikelinna tänav. Lapsed mängisid ja inimesed toimetasid oma igapäevaseid tegemisi. Momendiks tundus, et oleme päästetud. Kõik oli hästi. Kuid äkki kuulsime sireeni häält.

Ruttasime väikesesse põiktänavasse ja peitsime end elamute taha. Seal oli pime hoov, kus olid ka mõned tühjad tünnid ja kastid.

“Miks see kõik peab juhtuma siin?” sosistasin ma.

“Alice, püüa end peita.” Ron lükkas mu ühe kasti taha ja kattis pealt prahiga. Kaltsude hais mattis hinge. Ron pigistas mu kätt ja sosistas: “Ära unusta Rom.8,28. Ma armastan sind...”

Ron lükkas kasti mulle täiesti peale. Nüüd valitses täielik vaikus. Hais oli väljakannatamatu. Palvetasin lakkamata: “Oh, et ma võiksin veendunult teada, et olen päästetud.”

Mõne aja pärast ütles Ron, et ma võin välja tulla. Hingemattev vaikus möödus.

Kast nihkus paigast ja ma tundsin jälle jaheda värsket õhu juurdevoolu. Saabus öö. Ron aitas mul tõusta ja, pärast tänapalvet Jumala kaitse eest, väljusime ettevaatlikult kitsast tänavast ja ka linnast. Mida kaugemale me jõudsime, seda suuremaks meie kartused kasvasid.

Iga auto möödudes viskusime maa peale, siis jälle jooksimet. Jooksime üha kiiremini ja kiiremini, ning hoidsime end maa ligi, et möödunud meid ei märkaks. Kogu keha ja jalad valutasid kohutavalt.

“Peatume,” ütlesin ma.

“See pole võimalik, siin on ohtlik!”

Lähenes auto. Ärapiinatuna langesin maha ja ootasin hirmuga, millal mööduvad meist autolaternate valgusvihud.

Mõtlesin, et nüüd sain ma teada, mis tähendab olla kurjategija sarnane. Alles nüüd mõistsin, mis tähendab olla tagaaetav. Ma ei suutnud üles tõusta.

“Tõuse üles, Alice,” ütles Ron.

“Ma ei suuda,” vastasin.

“Jäta, me peame edasi minema. Mis juhtub siis, kui päikesetõus leiab meid siin, keset maanteed lamamas? Me oleme ju nii mägede lähedal.”

Ta tõmbas mind üles ja me jooksimine edasi. Me pidime minema NÜÜD.

See oli tõepoolest nii. Kõik oli NÜÜD. NÜÜD pidime jooksmas, NÜÜD pidime maha langema ja end peitma. Miks ei võinud see toimuda järgmisel aastal, või ülejärgmisel? Miks pidi see kõik toimuma NÜÜD?

Lõpuks jõudsimine mägedesse. Me suundusime metsa. Idataevas tõusis koit. Minu jalatallad ei tundnud enam ville ja kuumust, sedavõrd tundetuks olid nad muutunud. Püüdsime ikka edasi minna. Mul oli janu. Suu oli kuiv ja neelamine valus. Lõpuks langesime jõuetuna maa peale ja uinusime.

Peale ärkamist avasin Piibli Lauluraamatu. Mul olid mõned salmid alla kriipsutatud: “Jehoova on mu valgus ja mu pääste, keda ma peaksin kartma? Jehoova on mu elu võimas kaitse, kelle ees ma peaksin värisema?”

Kui kurjategijad tulevad mu kallale mu liha sööma, mu rõhujad ja mu vaenlased, siis nad komistavad ja kukuvad!

Kui sõjavägi seab leeri mu vastu, ei karda mu süda mitte; kui sõda puhkeb mu vastu, selgi korral ma loodaksin Tema peale!

Üht ma olen palunud Jehoovalt; seda ma üksnes nõuan, et ma saaksin asuda Jehoova kojasa kogu oma eluaja ning tähele panna Jehoova teenistuse armsust ja mõtiskleda Tema templis!

Sest Ta peidab mind oma majasse kurjal ajal, Ta peab mind salajas oma telgi pelgupaigas, Ta tõstab mind üles kaljule!

Nüüd kerkib mu pea üle mu vaenlaste, kes mu ümber on, ja ma tahan Tema telgis ohverdada hõiskamisohvreid, ma tahan laulda ja mängida Jehoovale!

Jehoova, kuule mu häält, kui ma hüüan; ole mulle armuline ja vasta mulle!

Sinu sõna on see, mida mu süda ütleb: "Otsige mu palet!" Siis ma otsin, Jehoova, Sinu palet!

Ära peida oma palet minu eest, ära tõuka enesest vihas oma sulast! Sina olid mu abi, ära lükka mind ära ja ära hülga mind, mu pääste Jumal!

Sest mu isa ja ema hülgasid mind, aga Jehoova koristab mind!"

Ma peatusin. Milline kokkusattumus! Kuidas võisin ma avada just selle koha, just need salmid, mida ma nii väga vajasin. Minu süda maitstes Jumala armastust.

Avades 1.Joh.3,1, lugesin: "Vaadake millise armastuse on Isa meile andnud, et meid hüütakse Jumala lasteks."

Jumala tütar. Mina olen Jumala tütar! Kõikväelise Valitseja, universumi Valitseja printsess.

Kui mõtlesin printsessist, siis mu jalad enam nii kõvasti ei valutanud, ja kui ma mõtlesin kannatustele kui taevase perekonna liige, siis ei tundnud ma enam üldse valu.

Õhtu saabudes suundusime edasi mägedesse.

Ootamatu mõte tabas mind. “Ütle Ron, mis päev täna õieti on?” sosistasin ma. Möödus reede ja õhtuga saabus hingamispäev.

Peatusime, olles hämmastunud, kui võrd kiiresti on nädal möödunud. Ron naeratas. Pimeduse tõttu ei võinud ma seda küll näha, kuid tema kõnest järeldasin, et naeratus valgus üle kogu ta näo. “Peame õhtupalvuse,” need sõnad lausus ta suure erutusega.

Otsisime ohutu koha ja palvetasime väga vaikselt. Peale seda tundsin end värskendatuna ja ruttasime edasi. Vaid 24 tundi lahutasid meid surmaotsuse jõustumisest.

Nüüd olime mägedes. Lähenes hommik. Lootsime näha hingamispäevast päikesetõusu mägedes. See mõte erutas mind ja ma suunasin oma pilgu itta. Tõusime mõlemad, et olla selle ilu tunnistajad. See oli niivõrd suurepärane, et alandusime põlvedele ja tänasime Jumalat Tema armurikka hoolitsuse eest.

Olime just põlvedelt tõusnud, kui kuulsime selja tagant hüüdeid. Pöördusime ja nägime kahte püssidega meest ja nendega kaasas olevat koera.

“Hei, teie. Mis te seal teete?” Nende hääled olid karmid.

“Alice, jookse ära.” Ron suunas minu ühele poole,

hakates ise teisele poole jooksmas. Kuulsin julgustavaid sõnu: “Ma suudan kõik Temas, kes mind vägevaks teeb.” Flp.4.13.

Jooksin nagu pime. Kuulsin enda taga haukuvat koera ja inimesi. Ma jooksin. Küljes valutab. Kurk oli kuiv ja valus. Kuid kõigest hoolimata ma jooksin. Juba saabki koer mind kätte, kuid ma jätkasin jooksmist.

“Oo, Isa, aita mind,” hüüdsin ma.

Kustus lask. Kõik muutus minus külmaks. Teine lask, samuti mööda. Ma jooksin ikka edasi ja edasi. Koer oli otse minu taga.

“Oo, ära luba mind kinni võtta.” Miks küll ma ei suutnud kiiremini joosta? Äkki ma kukkusin. Püüdsin tõusta, kuid oli juba liiga hilja. Koer viskus mulle peale ja püssiga mees lähenes. Niipea, kui mehed minu juurde jõudsid, koer taganes. Üks meestest tõstis püssi ja sihtis mind.

“Kuule, seadus ei luba tappa enne homset,” haaras teine temast kinni.

“Mis vahet seal on, kas tapame ta nüüd või hiljem?”

“Kuid, miks ei võiks me teda võimude kätte anda? On veel teisigi inimesi, keda püüda!”

Nad naersid ja tõukasid mind jalaga.

“Vastik poiss, kes ära jooksis,” ütles üks neist põlastavalt.

“Homme saame ta kätte.”

Kuuldes et Ron on veel vabaduses, palvetasin: “Täna kuulnud palve eest!”

Vanglas kuulati mind üle, võeti mult sõrmejäljed,

isikuandmed, tehti foto, küsitleti veel kord ja anti lõpuks selga vanglariided ja saadeti keldrikorrusel asuvasse vanglaruumi.

Minu sisenedes vaatasid kõik kongi asukad mind. “Tervitame kõige väiksemat,” ütles üks nende seast naeratades. Ma vastasin tervitusele.

“Istu,” pakkus teine mees, osutades põrandale. “Me oleme siin kui üks kogudus.”

Ma istusin, tundsin end hästi, sest see oli tore koht. Ka inimesed olid siin sõbralikud ja lahked.

“Ole meie külaline,” ütles üks naine.

“Kui meil oleks külaliste raamat, siis võiksid sa ennast sinna sisse kirjutada.”

Läbiviidud jumalateenistus oli lihtne — me laulsime, palvetasime ja vestlesime. Üks mees jutustas rõõmust särades, kuidas tema kinnivõtmisel oli teda tulistada tahetud, kuid püss polnud lahti läinud. Ka mina mõtlesin, kuivõrd lähedal olin ma surmale. Mehed tulistasid ju kaks korda ja kolmandal korral peatas lasu teine mees.

See mees, kes minu sisenedes naeratas ja mind kõige väiksemaks nimetas, ütles mulle, et ma tunneksin ennast justkui kodus. Mina nimetasin teda endamisi Tomiks. Ta erines teistest, olles sõbralikum ja armastusväärsem. Siis oli seal ka üks vanem naine — tädi Nelli.

Mul oli nälg.

“Kas teile süüa ka on antud?”

“Jah”, naeratas Tom. “Pisut anti.”

“Tore!”

“Kui sa, Alice, varem dieettoitudest elasid, siis ei tule

sulle enam midagi uut ette.”

Jäin mõttesse. Oma eluaja jooksul olin kuulnud palju sellest, et peame sarnanema Kristusega, kuid ma polnud mõistnud seda, mis tähendab Tema kuju täielikult peegeldada...

Mind valdas hirm, et olen võib-olla unustanud mõne patu üles tunnistada. Oo, et ma oleksin veendunud selles, et olen kõik üles tunnistanud. Oo, et ma ometi võiksin seda kindlalt teada.

Lähenes Tom ja istus minu kõrvale. “Ära ole rahutu, väike tütarlaps,” ütles ta. “Me ei või kõike praegu teada!” Tema hääli oli vaikne, kuid ometi täiesti arusaadav. Kuid kuidas võis ta küll mu mõtteid teada?

“Pea meeles ainult üht — ära kahtle. Jumala arm on samasugune kogu aeg. Ta ei luba, et sa langeksid. Usu Temasse.”

Ma uskusin teda. Ma ei võinud end millegagi aidata, kuid ma uskusin teda. Kõik, mida Tom ütles oli tões ja armastuses öeldud.

“Pea meeles,” jätkas ta, “ka Kristus elas seda kõike läbi ja tegelikult veelgi enam. Ta tunneb kannatust ja valu, ka igat nõrkusehetke, mida Sa üle elad. Ta kuuleb ja näeb kõike, ning valvab sind, ning armastab sind tõsiselt.”

Ta tõsis ning ütles: ”Sa oled hea sõjamees.” Siis ta naeratas ja ütles: “Sa oled tõeline printsess.”

Ta suundus vanglauruumi teise otsa. Kuidas võis ta teada minu mõtetest printsessi kohta? Ebaharilik hirm valdas mind, kui ma üritasin teada saada, mida kujutab endast Tom kui inimene. Siis pöördus ta tagasi naeratava näoga ja

ma mõistsin, et ta on tõeline kristlane.

Kongi uks avanes ja sisse astusid kolm inimest — mees, naine ja väike laps. Väike tüdruk Judy oli väga ehmunud. Ta nuttis ja otsis oma vanemaid. Tomil õnnestus ta varsti maha rahustada. Möödusid tunnid. Tuli valvur ja tõi meile kõigile tassi sooja vett. Ta nimetas seda taimesupiks. Kui võtsin tassi, siis ütles ta: “Täpselt neli tundi üle.”

Me kõik teadsime, mida see tähendas. Kell oli 8.00. Neli tundi tagasi astus jõusse surmaotsus.

“Kas teil tõesti ei ole oma perekondadest kahju?” jätkas ta anuval toonil. Kas teil ei ole tõesti kahju, kui neid teie pärast hukkama hakatakse. Ma ei või aru saada, kuidas saavad inimesed üle seaduse astuda. Te kõik peaksite tagasi pöörduma kodudesse, kus teie omaksed ootavad.”

Need sõnad tekitasid valu. Tahtsin teada, kas emal ja isal oli minu pärast probleeme.

“Ja veel, mida pakub teile see mõte, et te nii ülearu pühad olete? Kõik on selle seadusega nõus. Kas see oleks õige tegu, kui keegi teie sarnaselt toimides ütleks: “Ei, seda tehakse Jumala pärast.”” Ta vangutas pead ja väljus, öeldes: “Teiesarnased inimesed on mõistmatud. Ja kui loomad on mõistmatud, siis lastakse nad maha...” Ta lahkus lauset lõpetamata. Aknake kongiukseks sulgus.

Kogu öö toodi inimesi juurde. Mõned olid terved ja rõõmsad, kuid teised olid läbipekstud ja verised. Oli väga kitsas, kuid inimesi toodi üha juurde. Püüdsin uinuda, kuid iga 10–15 minuti tagant kostus tugev sireen, mis oli Tomi arvates meie ärkvelhoidmiseks. Nad teadsid, et ülemäärase

väsimuse tõttu inimese keha nõrkeb ja muutub väga kergesti haavatavaks. Ja seda nad taotlesidki. Kuid niipea, kui õpite uinuma lühikese aja jooksul, usaldate Jeesust ja palvetate pidevalt, läheb kõik hästi.

Judy nuttis palju, kuid tädi Nelli rahustas teda ja laulis talle. Mul endal oli palju probleeme, kuid tundsin Judyle kaasa, sest ta oli ju nii väike.

Olin mitmel korral tahtnud teada, mis saab lastest ahastuse ajal. Nüüd sain ma seda teada — nad pidid kannatama koos meiega. Kui hea, et meiega olid sellised inimesed nagu Tom ja tädi Nelli.

Keskööl kostus sireen ja löök vastu ust. Sisenesid valvurid.

“Tähelepanu, kõigil nimetatutel kaasa tulla,” ütles üks neist. Ta nimetas mõned nimed ja viis need inimesed kaasa. Nüüd oli meil rohkem ruumi, kuid see meid ei lohutanud.

Ruumi valgustav tuli põles kogu aeg. Me ei näinud enam kahe päeva jooksul valvureid, kuid meile ei toodud ka süüa ega juua. Seda aega kasutati eriliselt palveteks ja laulmiseks. Kuna meil ei olnud Piiblit, siis lugesime tekste peast. Oo, kuidas ma soovisin rohkem teada.

Tuli valvur ja kutsus Tomi ja mõned teised välja. Tom kummardus ja asetaski Judy kätte.

“Ärge kartke,” sosistas ta. Ta heitis pilgu minule. “Hoolitsege tüdrukukese eest hästi.”

Vanglaruumi üks sulgus.

“Vaata, mis Tom mulle andis.” Judy peaaegu kilkas rõõmust. “Vaata, milline ilus pilt.”

Tema käes oli väga väike värviline Jeesuse pildike. Tagaküljele oli kirjutatud: “Jumal on armastus.”

Kuidas küll õnnestus Tomil see pilt siia sisse tuua? Kõik otsiti enne põhjalikult läbi. Siia ruumi tulid kõik tühjade kätega ja vanglariietes. Ma olin väga imestunud, ning meenutasin tema armast, sõbralikku nägu, helget naeratust, julgustavaid sõnu ja kaastundlikku rahu. Ma imetlesin...

Me palvetasime ja laulsime. Judy oli õnnelik. Ta laulis meiega alati kaasa, hoolimata sellest, kas ta oskas viisi ja sõnu või mitte.

Me olime näljased, kuid veel enam rõhus meid hirm, et võib-olla me pole päästetud. Mulle tulid meelde Tomi sõnad Jeesuse usaldamisest. Nüüd ma usaldasingi Teda kogu südamest.

Ma püüdsin seda eriliselt teha. Mul oli tunne, et meil pole enam väga palju aega ja ma kartsin unustada veel mõnda asjakest, mida pean andeks paluma.

Tuli valvur ja nimetas veel mõned nimed. Meid jäi väga vähe alles. Judy hakkas jälle nutma.

“Ära nuta kullake, kõik läheb hästi,” ütlesin ja naeratasin. “On sul see pildike meeles, mis Tom sulle andis?” Näis, et see teda pisut rahustas, kuigi ta oli veel väga hirmunud. Ta oli nii väike, kuid siiski oli Kristuse kaitse temaga ka siin, selles vanglaruumis. Jeesus armastas teda ka siin.

Mulle tegi muret nende saatus, kes välja olid kutsutud. Nüüd sain teada, mis nendega tehti.

Mind viidi väikesesse ruumi, kus laua taga istus üks

mees.

“Kas te olete Alice Strong?”

“Jah.”

“Kas te elate Kalamaze linnas, Michigani osariigis?”

“Jah.”

“Kas te olete seitsmenda päeva adventist?”

“Jah.”

“Miks?”

See küsimus otsekui halvas mind. Kõiges selles, mis ma olin lugenud lõpuaja kohta, polnud ma kunagi kohanud sellist küsimust nagu “Miks?” Olin kohanud küsimusi, nagu: “Mis sunnib teid mõtlema, et ainult hingamispäev on puhkepäev?” või “Miks te pühitsete hingamispäeva pühapäeva asemel?”, kuid keegi polnud kunagi rääkinud teemal: “Miks?”

“Sellepärast, et ma usun, et Piibel on ainus tõelise usu juhiv ja et seitsmenda päeva adventistid rajavad oma tõekspidamised Piiblile.”

Ma imestasin ka ise oma vastuse üle — see polnud osav kõnekunst, kuid see oli õige.

“Hästi, Alice. Mina olen ka inimene nagu teiegi.” Tugitoolis istuv mees hakkas uuesti laual lebavaid pabereid lehitsema.

“Te ütlesite, et kõik teie tõekspidamised on rajatud Piiblile, kuid te ei usu surematut hinge.”

Ta tegi pausi, andes märku, et vaikiksin.

“Ma lugesin oma Piiblit ja leidsin, et vaene Laatsarus oli pärast surma põrgus. Te arvatavasti nõustute, et see lugu on Piiblis. Ja ka sellega, et Jeesus ise rääkis seda

lugu.”

Ma püüdsin talle oma seisukohta seletada, kuid ta palus mul vaikida, kuni on oma mõtte lõpetanud.

“Ja kui röövel oli ristil, siis ütles Jeesus talle: “Veel täna pead sa olema minuga paradiisis. Sellega ütles Jeesus röövlile, et ta pidi olema temaga samal päeval paradiisis. Loogiliselt peame uskuma hinge surematusesse. On õige? Õige.”

“Järgmine küsimus — hingamispäeva küsimus. Hingamispäeva pidas kunagi, vana seaduse ajal, Jumala rahvas, ja seda kuni Kristuse surmani. Kui aga Jeesus paasapäeva hommikul üles tõusis, siis muudeti pühapäev pühitsetud päevaks hingamispäeva asemel.

Te ütlesite, et järgite Piibli õpetusi, kuid ma tõin siin esile ainult kaks näidet paljude hulgast, mille kohta võib öelda, et toimite õpetuse vastaselt.... Mõelge sellele, Alice. Ma tean, et te olete intelligentne tütarlaps. Ma tean, et te otsite tõde. Te arvate, et täidate Jumala tahet, kuid pange tähele — mina rääkisin teile tõtt. Te ju ei soovi, et kedagi teie pärast tapetaks? Kuid mõningaid teie sõpru ja pereliikmeid võidakse teie kangekaelsuse pärast tappa. Kas te ei mõtle, et kõige selle eest tuleb teil vastust anda?”

Ta vaatas mulle külma, kurjakuulutava pilguga otsa.

“Muidugi, kui te oleksite võimeline Jumala teele tagasi pöörduma ja oma pattudele andestust paluma, siis Ta päästab teid.”

Järgnes vaikus...

“Ma tean, et NÜÜD on väga raske õigust vastu võtta, kuid ma ütlen teile, mida te peate tingimata tegema. Kui te

soovite, siis viime teid Kalamazesse ja pärast sõprade ja perega kohtumist võite teha lõpliku otsuse. Mõelge kõige üle põhjalikult järele.”

Noogutasin nõustumise märgiks peaga.

“Hästi, vaatame, mida teiega teha.”

Mind viidi ühte väikesesse ruumi. Hakkasid venima pikad ootamise päevad. Kogu minekut ootasin kogu aeg, kuid selle kohta ei tulnud mingit teadet. Möödusid nädalad. Iga mõne minuti järel vaatas valvur ukse sees olevast luugikesest sisse ja äratas mind, kui olin uinunud. Iga päev toimusid pikad ülekuulamised ja veenmised. Mul oli tunne, et kaotan mõistuse. Haarasin kinni kahest salmist: “Kui te mind armastate, siis pidage käsud”, ja “Siin on pühade kannatlikkus, siin on need, kes Jumala käskusid peavad, siin on need, kellel on Jeesuse usk.”

Ma pidin kindlaks jääma, ma ei tohtinud kaotada nüüd.

Järsku ma ärkasin, mulle tundus, et olin maganud pikemat aega. Ma ei kuulnud valvurit, kuid teadsin, et ta on ruumis. Kui ma silmad avasin, siis nägin, et ruumis oli Tom.

“Kuidas teie siia saite?”

Tema välimus oli parem kui teistel vangidel. Ta oli pestud ja tal oli habe aetud.

“Ma pole sellele mõelnud, väikene tütarlaps,” naeratas ta.

Kui hea oli teda jälle näha. Kui tema oli lähedal, siis polnud valu, nälga, südamepiinu. Näis, et koos temaga saabusid rahu ja armastus. Usaldus ja õiglusest tulenev rõõm saabusid koos temaga. Minu kongis säras valgus, kui

tema siin viibis.

“Ma arvasin, et teil pole midagi süüa, seepärast tõin teile veidi.” Ta ulatas mulle mingit toitu, milletaolist ma polnud kunagi varem söönud, kuid see oli lihtsalt vaimustav.

“Kuidas seda toitu nimetatakse?” küsisin ma.

“Sellel polegi tegelikult nime, kuid ma olen rõõmus, et te sellega rahul olete.”

Ta naeratas.

“Kuidas Judy end tundis, kui te lahkusite?”

“Ma arvan, et päris hästi.”

“Teate, armas tütarlaps, nad hakkavad teiega varsti väga karmilt käituma. Te peate varsti koju tagasi pöörduma, kuid see ei kujune rõõmsaks kohtumiseks perega, nagu te praegu arvate.” Tema hääl oli pühalik.

“See teekond kujuneb raskeks, kuid mitte pikaks. Pidage meeles — Kristus armastab teid väga. Tuletage meelde kõike head, mis Ta teile teinud on, palvevastuseid ja muud sellist.”

Tema silmad särasid, ta rääkis armastuses ja oli tunda, et ta viibis Päästja lähedal.

“See on otsustav läbikatsumine. Võtke seda kui sisseastumiseksamit taevasse. Jah, te sooritate selle. Püüdke seisma jääda rasketes katsumustes, palvetage ja uskuge Jeesuse töotustesse, mis Ta andis. Korrake neid ja mõtelge ainult Jumalast, mitte enesest. Mitte oma isiklikest puudustest vaid Kristuse õigusest, Tema väest ja armastusest.”

“Oo, Tom, ma soovin olla ainult teie sarnane,” ütlesin

ma.

“Ära soovi olla minu sarnane, vaid mõtle ainult Kristusele,” märkis ta õrnalt. “Keegi ei ole selline kui Kristus. Kuid olla Tema sarnane — see peab olema kõrgemaiks eesmärgiks igäühele.” Ta naeratas.

“Nüüd kinnitage mulle, et te ei kaota mehisust — ma pean teid siia jätma, kuid pidage meeles, kuivõrd tugevalt Kristus teid armastab.”

“Palun, ärge lahkuge,” hüüatasin ma. Ma ei tahtnud jääda sellesse kongi koos valvuritega, kes iga natukese aja tagant sisse vaatasid.

“Ma pean teid jätma, kuid me kohtume varsti jälle.”

Ma suundusin ruumi teise otsa ja pöörasin kõrvale, et ta mu pisaraid ei näeks. Miks ta ei võinud jääda? Kasvõi mõneks ajaks? Ma ei tahtnud olla koos valvuritega, kes mind äratasid ja mulle pidevalt halvustavaid märkusi tegid.

Alles nüüd taipasin ma äkki, et ma polnud nii pika aja jooksul näinud mitte ühtegi valvurit. Ja kogu selle aja jooksul oli Tom siin. Ma pöördusin, et öelda nägemist, kuid teda polnud enam.

“Tom, Tom,” hüüdsin ma valjult.

“Vaikige,” vastas valvur, kes vaatas luugikesest sisse.

Lõpuks saadeti mind Kalamazesesse. Sealses vanglas läbisin tavalised protseduurid ja mind viidi suurde ja peaaegu tühja ruumi.

“Kui tore,” hüüdsin, kui tundsin ära ühe oma sõbra Akadeemiast. Oli mõnus kohata kedagi, keda sa tundsid.

“Kui kaua teid kinni hoiti?” küsis ta.

“Arvan, et peaaegu kuu aega.”

“See on umbes?”

“Jah, ainult palve hoidis mind. Kuid kas teil on mingeid teateid Akadeemia olukorrast?” küsisin ma.

Ta raputas pead.

“Kas Brown läks ära?” küsisin ma veel.

Jälle eitav vastus. “Nad ei pidanud vastu.”

“Mida te selle all mõtlete?”

“Nad ei pidanud vastu läbikatsumisele ja nõustusid pühapäeva seadusega.”

“Ei, see ei saa olla tõsi!” istusin ma masendunult maha.

Möödus kaks pikka päeva ja sisenes valvur, kes viis mind kohtusaali.

Sisenedes nägin ma ema, jutlustaja Browni ja jutlustaja Jenkinsit. Nad olid seal! Erutus läbis mu keha — nad ei võinud ju langeda.

Algas ülekuulamine. Täpselt samasugune nagu vanglateski, kuid nüüd oli olemas ka kohtunik ja kaasistujad. Kui üks küsija väsis, asus tegevusse järgmine. Lõpuks, pärast mitmetunnist tööd istusid kõik kohtunikud ja tõusis jutlustaja Jenkins. Ta tuli otse minu juurde. “Alice, kuulasin hoolega sinu vastuseid ja sain aru, et mõistad, et oled teinud vea.”

Minu süda oleks nagu seisma jäänud. See ei saanud olla jutlustaja Jenkins. See ei võinud olla minu Jumala teener. See lihtsalt ei saanud nii olla! Kuidas ta küll võis midagi taolist öelda?

“Ma tean, et seda on raske uskuda, kuid meid valgustati uue valgusega. Meil oli nägemusi, minul koguni mitu. Neis ütles Jeesus mulle, et plaani muudeti. Ta jätkab siin maa

peal meie täiustamist pühapäeva seadusega. Ta ütles, et mitte keegi, mitte ükski inimene ei hukku.”

Ma vaatasin teda valust lõhkeva südamega.

“Loodan, et sa mõistad seda, Alice. Igaüks pääseb, igaüks.”

Ta uskus sellesse, mida rääkis — tõepoolest uskus.

“Alice, kõik need inimesed pidurdavad seda liikumist. Ka sina hoiad Jeesust selle eest, et Ta saaks kõiki päästa.”

Kuidas küll võis ta seda uskuda? Kuidas võis tema, minu Jumala teener, olla niimoodi petetud?

Jutlustaja Brown astus minu juurde. Kas tõesti ka tema? Oo, miks nad ei jäta mind ometi rahule? Ma soovisin minna tagasi sinna teise vanglasse – sinna, kus ma ei teadnud seda, mida ma tean NÜÜD.

“Kui tore on sind jälle näha, Alice. Ma soovisin seda paljudel kordadel.” Ta vaatas mind läbitungiva pilguga. “Ma ei taha öelda, et sa oled hukkunud, sest meie ei või seda kindlalt öelda, kuid ma tahan öelda, et kui sa ei muuda oma arvamust, siis sa ei pääse. On sul veel meeles need korrad Akadeemias, kui sa läksid välja, vaatamata keelule? Sa vaatasid endale kui heale ja õigele, kuid kui tulid tagasi, siis selgus, et oled valesti toiminud ja sind karistati. Sama juhtub ka nüüd — sind karistatakse, kui sa end ei paranda.”

See ei saanud olla jutlustaja Brown, kes õpetas mind õigesti kõigest kaks kuud tagasi. Ei, ma tundsin teda teistsugusena. Väliselt oli ta küll sama isik, kuid tema sisemuses oli midagi muutunud...

Minu juurde tuli mu ema. Vihase ja põlgliku pilguga

vaatas ta mind ja ütles teravalt: “Nad tapsid sinu isa eelmisel nädalal! Nad tapsid ta sinu pärast! Sa ei ole kristlane, vaid fanaatik! Sina tapsid oma isa. Sina oled täpselt samamoodi mõrtsukas, kui need kes ta tapsid.” Ta peatus hetkeks täis viha ja põlgust ja ütles siis: “Sina — ei ole minu tütar!”

Ta läks ära...

Ma vaatasin neid kõiki ja mõtlesin, et ükski ei olnud selline nagu varem.

Piibliklassis rääkis jutlustaja Brown, et ainult väike hulk seisab keset eksitatuid. Ainult need, kes surevad enne valede tegude tegemist, võivad seisma jääda viimase võitluse ajal. Ta ütles, et seejärel valatakse välja heledam valgus. Ma kuulsin mõttes veelkord tema sõnu: “Mõningais väljavalitute hulgast, kelledest me mõtlesime, kui pühadest, avastatakse tõelisi saatanaid.” Vaatasin teda, kui ta istus siin nii eneseõige pilguga. Tahtsin teada, kas ta oleks võinud teada nende diskussioonide, arutelude ja sõnavõttude ajal, et ta oli omaenese saatuse ette kuulutanud...

Mulle meenus kunagi loetud lõik, et mitte ükski 20 inimese hulgast ei ole valmis pääsemiseks ja et ainult mõned üksikud saavutavad võidu. Mõtlesin siis, et need üksikud on minu sõbrad, kuid nüüd mõistsin, kuidas asi tegelikult oli. Peale Roni oli jäänud ainult üks minu endiste sõprade hulgast.

“Noh, kuidas siis jääb,” küsis kohtunik minu poole pöördudes. “Me andsime teile rohkem armu kui vaja. Te teate väga hästi, et olete riigi, kiriku ja Jumala seadustest

üleastuja.”

Saabus vaikus. Kõikide pilgud olid minule suunatud. Miks nad küll ei mõistnud, et oli asjatu loota, et ma oma tõekspidamistest loobuksin.

“Mida te ise veel lõpuks öelda soovite?”

“Ma olen õnnelik, et ei või nõustuda ükskõik millise seadusega, mida ei kinnita Piibel!”

Ma vaatasin neid kartuseta. Ma ei muretsenud selle üle, mida nad minust mõtlevad. Ma ei kavatsenud alla anda NÜÜD.

“Kuid ma ju ütlesin, et Piibel ei ole enam kehtiv,” kõlas jutlustaja Jenkinsi läbilõikav hääl. “Te olete lollepea ja võite nüüd näha mida te teinud olete.”

Vaatasin teda ja ema. Vaatasin jutlustaja Browni. Mul oli kahju nende pärast, selle olukorra pärast, milles nad olid, tee pärast, millele nad olid astunud.

Ma uskusin nüüd, mida olin lugenud ja kuulnud. Teadsin nüüd, et ahastuseaeg oli raskeim kõigist aegadest.

“Hästi,” ütles kohtunik, kes tavatses tegutseda karmilt. “Sellisel juhul määran teile surmanuhtluse elektritoolil. Otsus viiakse täide homme keskpäeval.”

Minu kolm “sõpra” lahkusid. Oo, miks pidi see kõik nii sündima? Mind viidi pimedasse üksikkongi...

Pidin veenduma, et taevaraamatutes ei ole minu vastu enam ühtki pattu. Kuid kuidas sain selles kindel olla?

Jutlustaja Brown tuletas meelde ebameeldivusi koolis. Kuidas võisin ma teada saada, et kõik need on andestatud? Kogu allesjäänud aja palusin andestust. Kui ma vaid oleksin võinud meenutada mõnda pattu, millele vajasin

andestust, kuid mul ei tulnud enam midagi meelde. Surm oleks olnud poole lihtsam, kui oleksin olnud kindel, et olen valmis kohtuma Issandaga.

Lähenesime surmakambriale. Liigagi ruttu. Pidin olema kindel, et olen pitseeritud. Ma pidin seda teada saama. Mind kinnitati elektritooli külge ja minu pähe asetati elektrodid. Lüliti juurde astus üks mees.

“Palun, päästke mind!”

“Me pakkusime teile viimast võimalust,” ütles mees lüliti juures. Äkitselt kostus kohutav mürtsatus ja järgnes ootamatu maavärisemine. Valgus kustus. Kõikjal oli kuulda hüsteerilist kisa. Hooned kõikusid, põrand tõusis ja vajus. Mind hoidvad rihmad rebenesid ja ma jooksin elektritoolilt minema. Kõikjal saatis purunemise stiihiat müristamine.

“Maailma lõpp, maailma lõpp!” kisasid inimesed läbilõikavalt. “Meid kõiki tapetakse, oleme hukkunud! Hukkunud!! HUKKUNUD!!!”

Ma püüdsin tänavale jõuda. Selles segaduses ei kartnud ma mitte põrmugi. Minus polnud enam kartust ülestunnistamata pattude pärast.

Kõikjal jooksid inimesed, tallates, lükates ja tappes üksteist, et aga põgeneda valguse eest — IMELISE VALGUSE EEST!

Maailm oli nagu mässav meri. Tekkisid suured praod ja lõhed. Inimesed viskusid neisse surma oodates. Kõikjal leegitsesid tulekahjud. Imelise, ereda valguse vihk valgustas pimedat taevast ja keset pimedust hakkas särama valgus.

Neil minuteil tundsin end õnnelikuna — nii õnnelikuna, et seda polnud võimalik enam sõnades väljendada. Lõpuks, lõpuks tuli Jeesus! Ta oli siin! Kas ma tõesti kannatasin valu, kas ma olin kurb, kas olin olnud näljas või janus? Ma ei suutnud seda enam meelde tuletada. Kõik, mida ma teadsin, oli see, et lähen lõpuks KOJU.

Maa rahunes. Nüüd olid tänavail vaid mõned inimesed. Me jälgisime erutusega, kuidas lähenes pilv, mis suurenes ja suurenes, kuni lõpuks seisma jäi. Tõstes üles oma naelahaavus käed, pöördus Jeesus surnute poole. Ootamatult avanes maa ja sajad muudetud inimesed tulid välja. Me ühinesime rõkkavates rõõmuhüüetes.

Milline võit see oli! Inglid tulid ka vanglakambritesse ja ülesäratatute juurde, et neid üles pilvedesse tõsta. Inglid tulid meile veelgi lähemale. Neist kiirgas soojust ja valgust ja ka õnne ja rõõmu. Minu ingel seisis minu kõrval ja ma hakkasin minema Jeesusele vastu. Vaatasin ringi. Seal oli Ron ja tema kõrval oli samuti ingel. Nad tõusid koos meie kohal pilvedesse. Ka kaasvõitlejad Cookid olid seal ja teisigi keda ma tundsin.

Erutav selle kõige juures oli see, et ma suundusin koju, Jeesuse juurde! Minu ingel puudutas mu kätt ja ütles: “Sa tulid sellega toime, väike tütarlaps!”

“Tom, oo Tom,” hüüatasin äkki. Minu süda täitus üleva rõõmuga, millel polnud piire. Kuid ma ei saanud kaua Tomi vaadata. Seal oli keegi, keda otsisid mu silmad — Keegi, kes oli veel aulisem ja armastusväärsem kui Tom.

Jeesus vaatas meie peale, kui me Talle lähenesime. Ta vaatas mind nii imelise ja armastava pilguga, mida ma ei olnud kunagi tundnud. Siis Ta naeratas. Tema naeratus oli nii imeline, niivõrd suurepärane. Ta tuli — ja mina olin õnnelik, et see juhtus just NÜÜD.

